

ставъ. Въ келіи тѣ е позволено да ся молятъ колко то имъ е угодно, а въ храмъ тѣ е забранено да ся хвалятъ съ благочестіе то си: служба тя тряба да върви чинно. Неволно си спомнихъ наши тѣ молбачи, кога ся върши литургия та, дѣто сѣкы отъ тяхъ върши своя собствена служба, безъ никъкво участіе къмъ общъ тж. А тука сичко то е подъ общъ законъ и никой не смѣе да излѣзе на вѣнъ отъ него.

Много чувахъ за Гръцко то пѣніе, и даже зехъ нотна книга съ себѣ си, за да го преложа на наши тѣ ноты,—нѣ пѣма възможность да ся приложи. Туй нѣщо е безкрайно диво, недомаслено, грозно, кое то дѣйствува твърдѣ непріятно на нервы тѣ, кога то човѣкъ не е прикижлъ. Дълго време ся *пресилвахъ*, нѣ не стърняхъ и излязохъ изъ църквъ тж. На дворъ тѣ пусто; задъ врата та сѣщъ тж пустыя, даже море то стои, не ся итърда, като стъкло. Мысляхъ да легна да спя, нѣ не бѣше възможно да ся заспи въ този рой отъ бѣлхы, дървеници, схинопве и сѣкы ядовиты насѣкомы. Подъ таванъ тѣ хвъркхъ прилѣпы тѣ, подъ дюшето пицхатъ мишки, въ затѣнтеный въздухъ ревхътъ цѣлы мириады комары. Дълго време ся въртахъ отъ една стърна на другъ, до дѣто най послѣ като лудѣтьтихъ на вѣнъ отъ одаи тж.

—Че какъ е възможно да ся живѣе тука? мысляхъ азъ и безсѣзнателно ся вгледвахъ на далечъ, като въ синь-виръ.

А нощъ та такава ярка, звѣздна, лунна. На право задъ стѣны тѣ на мѣнастырь тѣ ся издига на високо гората Самара. Ти ся види като черна масса, нѣ и на нея може да ся разгледхъ сичкы тѣ и най малкы извивы, а бѣлы тѣ хижинны на пустинници тѣ свѣтятъ като фенеры. Ето свѣтна огнь на тжзи гора,—ту ся яви, ту пакъ ся изгубва: някой ся промѣква посрѣдъ лозя та. . . Тихо, на дворъ тѣ ни душа: калугери тѣ ся